

КО ЈЕ КО

Милеџа Аћимовић Исков (1966, Богатић), дипломирао и магистрирао српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, есејистику и књижевну критику. Објавио је збирку поезије *Дно* (1995), за коју је добио „Бранкову награду“ и две књиге књижевнокритичких текстова *Свеи и ѿсма* (2010) и *Песничке зајонейке* (2011). Добитник је награде „Милан Богдановић“ за књижевну критику. Ради као главни и одговорни уредник „Књижевног магазина“. Живи у Београду.

Даран Андерсон (*Darran Anderson*), ирски писац, један од уредника у књижевном магазину *3:AM*. Објавио је три збирке поезије *Tesla's Ghost* (2009), *The Fool* и *The Mountain*. Тренутно живи у Паризу.

Анђелко Анушић (1953, Градина на Сувој међи, БиХ), пише поезију, прозу, есеје, књижевну критику и публицистику. Објавио је 28 књига, од чега тринаест песничких, шест књига кратких прича, три романа, књигу песама за децу и две књиге есеја, као и бревијар новинарско-публицистичких текстова. Добитник је више награда, између осталих „Светозар Ћоровић“, „Печат вароши сремскокарловачке“, „Младен Ољача“ и др. Превођен је на енглески, француски, бугарски, руски и македонски језик. Живи у Новом Саду.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Живи у Новом Саду.

Маргарет Д. Бауер (*Margaret D. Bauer*), предаје америчку јужњачку књижевност на Одсеку за енглески језик и књижевност Универзитета Источне Каролине и уредница је у „North Carolina Literary Review“. Докторирала је на Универзитету Тенесија. Објавила је студије: *The Fiction of Ellen Gilchrist* (1999), *William Faulkner's Legacy: "what shadow, what stain, what mark"* (2005) и *Understanding Tim Gautreaux* (2010).

Марија Берјам (1981, Херцег-Нови), докторирала је Теорију и праксу превођења на Универзитету у Барију, при Одсеку за англогерманске и источноевропске студије, на Факултету страних језика и књижевности. Тамо тренутно ради као млађи истраживач на Одсеку за англистику. Написала је дисертацију под називом *Италијански ѿревод Омерос-а Дерека Волкоџа: Анализа ѿревода као ѿрисиџуи књижевног ѿексиџу*. Поред превода Дерека Волкота и Лорне Гудисон, објавила је критичке есеје на италијанском и енглеском језику о Волкату.

Марко Бојуновић (1989, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Тренутно похађа мастер студије на истом одсеку. Пише књижевне приказе и кратку прозу, преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Дејан Вукићевић (1965, Краљево), дипломирао је светску књижевност и магистрирао библиотекарство и информатику на Филолошком факултету у Београду. Објавио књиге прича: *Короџа* (1998), *Алеја бизарних кџиова* (2002), *Омама* (2007); романе *Бодило* (2005) и *Церебрум* (2012), као и студију *Завичајни фондови* (2011). Неколико његових прича преведено је на шпански, пољски, мађарски и румунски. Запослен је у Народној библиотеци Србије. Живи у Београду.

Тим Гоџро (*Timothy Martin Gautreaux*; 1947, Морган Сити, Луизијана, САД), амерички романописац и приповедач. Пошто је завршио парохијску основну и средњу школу, одлази на Универзитет Николст сејт у Тибодоу у Луизијани, где је 1969. дипломирао енглески језик. Држи курсеве креативног писања на Универзитету југоисточне Луизијане, у Хамонду. Објавио је романе *Next Step in Dance* (1998), *The Clearing* (2003) и *The Missing* (2009), као и збирке прича *Same Place, Same Things* (1996), *Welding with Children* (1999) и *Waiting for the Evening News: Stories of the Deep South* (2010).

Ингрид Г. Демрих (*Ingrid G. Daemmrich*), стручњакиња за књижевне теме и мотиве, објавила је бројне студије из области компаративне књижевности, укључујући *Enigmatic Bliss: The Paradise Motif in Literature and Spirals and Circles: A Key to Thematic Patterns in Classicism and Realism* (1997), као и *Handbook of Themes and Motifs in Western Literature* (заједно са Хорстом Димрихом, 1987).

Хорст С. Демрих (*Horst S. Daemmrich*), дипломирао је историју и књижевност на колеџу Радклиф, магистрирао компаративну књижевност на Чикашком Универзитету и докторирао француски језик на Државном универзитету Вејн. Професор емеритус немачког језика и компаративне књижевности, аутор књига о Е. Т. А. Хофману, Вилхелму Рабеу, Калу Кролову. Главни је уредник „Изучавања тема и мотива у књижевности“, едиције која обухвата књиге о америчкој, енглеској, немачкој, руској и јужноамеричкој књижевности.

Драиан Ђорђевић (1978) дипломирао на Одсеку за српску књижевност и језик са општом књижевношћу Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је и магистрирао. Ради као професор српског језика и књижевности у XIII београдској гимназији; спорадично објављује у периодици; занима се музиком, филмом и есејистиком.

Маја Ергељанин (1971, Нови Сад), основне студије сликарства завршила је 1995. године на Академији уметности у Новом Саду. Мастер студије на тему „Слика – роба или порука“ завршила на истој академији 2008. године. Излагала на многим изложбама, учествовала на бројним колонијама и симпозијума у земљи и иностранству. Водила је рад галерије „Подрум“ (2002-2005), а од 2005. године уредница је ликовне редакције Културног центра Новог Сада. Добитница је више награда за сликарство и галеријски рад.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књигу поезије *Поледало* (2010), за коју је добио „Бранкову награду“ и *Црно свећило* (2012). Живи у Новом Саду.

Тајјана Јанковић (1973, Крагујевац), дипломирани машински инжењер. Објавила је књигу

кратке прозе *Прича Бабиној сина* (2008). Преводи са енглеског језика. Ради као библиотекар. Живи у Крагујевцу.

Милован Јоцић (1988, Нови Сад), тренутно на докторским студијама српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Један од уредника и оснивача *Међушима* (medjutim.org), онлајн часописа за књижевност и културу. Један од уредника и покретача *Zing!*-a (e-zing.tk), сајта посвећеног курсу креативног писања прозе на Филозофском факултету у Новом Саду. Кратку прозу и поезију објављује на личним сајтовима.

Џонаџан Калер (*Jonathan Culler*, 1944), амерички књижевни теоретичар, структуралиста, професор енглеске и упоредне књижевности на Универзитету Корнел. Дипломирао је историју и књижевност на Харварду, а докторирао модерне језике на Оксфорду. Објавио је више студија од којих су на српскохрватски преведене: *Сосир: оснивач модерне лингвистике* (БИГЗ, 1980), *Структуралистичка ѿеориа* (СКЗ, 1990), *О геоконструкцији: ѿеориа и криѿика ѿослије стуркѿурализма* (Глобус, 1991), *Књижевна ѿеориа: (сасвим краѿаак увог)* (Народна књига, 2005).

Наѿаша Камѿмарк (1974, Фоча), магистрирала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као доцент за ужу научну област Енглеска и америчка књижевност. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске прозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Новом Саду.

Мирјана Фрау Коларски (1987, Нови Сад), дипломирала на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за српску књижевност и језик, где је тренутно на мастер студијама. Пише прозу, поезију и књижевну критику, коју је до сада објављивала у периодици и на интернет порталима. Један је од оснивача и уредника студентског електронског часописа за књижевност, уметност и културу – „Међутим“. Организатор је и модератор на књижевним вечерима посвећеним краткој прозној форми, које организује група

Прозак – прозно језичарење, чији је оснивач. Живи у Новом Саду.

Александар Косић (1973, Ужице) магистар филолошких наука. Са италијанског језика превео роман Луиђија Малербе *Salto mortale* (2011), приповетке Ђорђа Манганелија *Друје ценџурије* (2011) и изабране, полемичке текстове Пјер Паола Пазолинија (2012). Тренутно ради у настави.

Марија Кнежевић (1963, Београд), дипломирала на Филолошком факултету у Београду, а магистрирала компаративну књижевност и предала на Универзитету Мичиген, САД. Објавила је следеће књиге: поезија – *Елејјски савешти Јулији* (1994), *Сивари за личну употребу* (1994), *Доба Саломе* (1996), *Моје групо тии* (2001), *Querida* (2001), *Двадесет њесама о љубави и једна љубавна* (2003), *In tactum* (2005), *Уличарке* (2007) и *Шен* (2011); роман *Екајтерини* (2005), приче – *Храна за њсе* (1989) и *Fabula rasa* (2008); есеји – *Књија о недосијању* (2003) и *Књија ушисака* (2008). Живи у Београду.

Викџорија Кромхолц (1982, Нови Сад), магистрирала је на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду, где ради као лектор. Објавила је студију *Плес њо жици: њол, род и идентитет њи у романима Тони Морисон* (2010). Живи у Новом Саду.

Примо Леви (*Primo Levi*; 1919, Торино, Италија – 1987, Торино), италијански писац јеврејског порекла, хемичар, приповедач, есејиста, песник, антологичар, преводилац, у чијем богатом и разноврсном стваралачком опусу посебно место заузима први, мемоарско-дневнички роман *Зар је њо човек* (*Se questo è un uomo*, 1947), ауторово потресно сведочанство о једногодишњем заточеништву у комплексу Буна Моновице, огранку Аушвица, и необичном сплету околности захваљујући којима је преживео страхоте злогласног логора. Поред овог остварења, несумњиво једног од најутицајнијих и најпознатијих у литератури холокауста, ратни, логорски део Левијевог опуса сачињавају и романи *Примирје* (*La tregua*, 1963), *Кад, ако не сад?* (*Se non ora, quando?*, 1982), збирка есеја *Појџонули и сјасени* (*I sommersi e i salvati*, 1986). Други, не мање важан део Левијевог стваралаштва чине збирка приповедака *Периодни сисџем* (*Il sistema periodico*, 1975), роман

Звездасџи кључ (*La chiave a stella*, 1978) и збирка есеја *Ђуђи занџи* (*L'altrui mestiere*, 1985). У збиркама приповедака *Природњачке ѡриче* (*Storie naturali*, 1966) и *Формални недосџиџак* (*Vizio di forma*, 1971), Леви се представља као писац који антрополошке теме вешто обрађује у фикцијском, неретко менипејском, научнофантастичном и антиутопијском кључу. Антрополошка мини драма *Дан шесџи* (*Il sesto giorno*), део првопоменуто збирке, настала је у време ауторове интензивне сарадње и дружења са Италом Калвином који у том периоду, између осталог и под утицајем Левијевих текстова које је лично, као уредник торинске издавачке куће „Einaudi“, читао и слао на штампу, почиње да пише и објављује *Космикомике*.

Аријана Лубурић Цвијановић (1977, Нови Сад), доцент на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирала је из области постколонијалне књижевности. Ауторка је студије о елементима фантастике у прози Салмана Руждија, под насловом *Ружди и море ѡрича* (2007), и уредница, заједно са Владиславом Гордић-Петковић, збирке есеја о постколонијалној књижевности и култури, *Нова лица свеџске књижевности* (2012). Живи у Новом Саду.

Зоран М. Манџић (1950, Владичин Хан), аутор је више књига поезије, есеја и књижевне критике. Избори из поезије су му објављени на италијанском и македонском језику. Превођен је на више страних језика. Поезија му је уврштена у велики број антологија, прегледа и панорама српске поезије у земљи и иностранству. Живи у Сомбору.

Иџор Марџевић (1968, Врбас), пише романе, приче, есеје и драме, преводи са шпанског. Романи: *Обмана Боја* (1997), *Двадесет џеџири зџда* (1998), *Жеја* (2004), *Шниџ* (2007), *Парџер* (2009), *Мајчина рука* (2011); књиге приповедака: *Трајачи* (2001), *Медџиџерани* (2006); књига есеја: *Кроз ѡлаву* (2012).

Мираш Марџиновић (1952, Краље код Андријевице), црногорски писац. Члан је Црногорског PEN-а и Матице Црногорске. Добитник је награде „Лазар Вучковић“ и Октобарске награде Херцег Новог. Објавио је књиге песама: *Миџи о џрешњи* (1974, друго допуњено издање 2009), *Молиџве мраву* (1985), *Круџови у џијеску* (1991),

Зима с Мангелшџамаом (1994), *Tabula smaragdina* (1997); романи: *Јерейик* (1983), *Последњи Есхилев дан* (1995), *Вавилонски мудраци* (1998), *Пушеви Превалисе* (1999), *Отварање Ајрувијума* (2000), *Теуџа* (2003), *Снови у Доклеи* (2008), *Невидљиви љеџојис* (2010), *Говор краљева* (2011), *Анџички љрадови – Снови и судбине* (2012), *Диоклиџијско завјешџање* (2012) и *Говор земље* (2013). Превођен је на албански, италијански, хебрејски и турски језик. Живи у Херцег Новом.

Влаган Маџијевић (1962, Чачак) објавио је *Не ремешџи расуло* (песме, 1991), *Ван контроле* (роман, 1995, нова верзија 2013), *Р. Ц. Неминовно* (роман, 1997), *Самосвођење* (песме, 1999), *Прилично мрџив* (приче, 2000, Андрићева награда), *Писац издалека* (роман, 2003, Нинова награда), *Часови радосџи* (роман, 2006), *Жилави комади* (драме, 2009), *Врло мало свеџлосџи* (роман, 2010, награде „Меша Селимовић“, „Борисав Станковић“ и „Исидора Секулић“), *Мемоари, амнезије* (есеји, 2012). Живи у Чачку.

Марко Негућ (1943, Гајтан код Лесковца), прозни писац, есејиста, критичар, књижевни историчар. Завршио је Филолошки факултет у Београду – Група за југословенску и општу књижевност. Докторирао на Филозофском факултету у Новом Саду. Био научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду, као и уредник и главни уредник „Српске књижевне задруге“. Објавио: *Кућа у џољу* (проза, 1970), *Маџија џоеџске џрозе* (студија о прози Растка Петровића, 1972), *Нова криџичка оџредељења* (коауторска књига, 1973), *Сџара и нова џроза* (1988), *Криџика новоџ сџила* (1994), *Основа и џрича* (2002), *Проза и џоеџика Мирослава Јосића Вишњића* (2008), *Сџилска џреџиџања – сџудије и оџлеги о срџској џрози друје џоловине ХХ и џрве џоловине ХХ века* (2011), *Између реализма и џосџи-модерне – сџудије и оџлеги о срџским џисцима друје џоловине ХХ века* (2012). Приредио више књига. Добитник је награде „Младост“ за прозу, „Исидора Секулић“ за есејистику и „Милан Богдановић“ за критику. Живи у Београду.

Марија Ненезић (Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду на Групи за српску и општу књижевност. Уредница је у редакцији за културу РТС-а, и једна од уредница емисије „Беокулт“. Живи у Београду.

Миливој Ненин (1956, Лок, Шајкашка), књижевни критичар и историчар. Објављене књиге: *С-авеџи криџике, с-окови џоезије* (1990), *Свеџислав Сџефановић – џреџеча модернизма* (1993), *С мером и без ње* (1993), *Суочавања* (1999), *Сџвари које су џрошле* (2003), *Сџари лисац* (2003), *Случајна књига – колаж о Тодору Манојловићу* (2006), *Срџска џесничка модерна* (2006), *Сиџне књиге – о џреџисци срџских џисаца* (2007), *Слаџка књига* (2008), *Седам бележака – мала књига о Црњанском* (2009), *Савиченџа – срџски књижевници искоса* (2010), *Свеџи мирис џамџивека – фраменџи о Лази Косџићу* (2011), *Савић Милан* (2011), *Седам брежуљака – књига о Црњанском* (2013). Приредио више књига и антологија.

Ромуалд Павлак (*Romuald Pawlak*; 1967, Со-сновиец, Пољска), пољски писац. Прве приче објавио је 1987. године. Објављује есеје и критике посвећене фантастици и поп-култури. Први роман је објавио 2003, и до сада је познат као аутор петнаестак књига за одрасле и децу. Много пута се налазио у ужем избору за најпрестижније књижевне награде у Пољској.

Иван Радосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. Радио је као уредник у књижевном часопису „Реч“, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе“. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене срџске џрозе* (1999). Живи у Београду.

Игор Рајки (1965, Загреб), објавио је следеће књиге: *Кашало о божјим досџављачима* (1999, роман), *Правилник о сџварању џредоџби* (2001, приче), *Мамац за духове* (2003, књига за омладину), *Ужасана* (2005, роман за омладину), *Умореске* (2006, приче), *Знаносџ џоџрга* (2006, приповести), *Једнознаменке* (2006, радиоигра), *Небеска семанџика* (2007, кратке прозе), *Прича најисана шуџњом* (2007, радиоигра), *Добро изџледаш* (2008, роман), *Не бих о џоме* (2008, роман, с Борисом Беком), *Сџубишџарење* (2008, приче), *Заџребачки џенџаџрам* (2009, драма), *Заџривалишџе* (2009, избор из прозе), *Сџалак за џољуџце* (2010, проза), *Чаробњак* (2010, драма), *Посуђене ис-причице* (2011, кратке прозе), *Дешекџор исџине* (2012, роман). Живи у Загребу.

Барбара Рајџ (*Barbara Wright*), професор емеритус на Тринити колеџу у Даблину, где је предавала на Одсеку за француски језик и књижевност. Дипломирала је и магистрирала француску и ирску књижевност на Даблинском универзитету, а докторирала на Кембриџу. Највише се бавила односом књижевности и француског сликарства 19. столећа. Заједно са Џејмсом Томпсоном објавила монографију *Eugène Fromentin: Monographie révisée et catalogue de dessins* (2008).

Ранко Рисојевић (1943, Календери код Коштајнице, БиХ), пише поезију, прозу, књижевну критику, драме и есеје и преводи. Књиге прича, есеја и монографије: *Умјешности Марије Теофилове*, 1974; *Велики мајстематичари*, 1981; *Слике за ушјеху*, 1981; *Приче из новина*, 1982; *Приче великој љеши*, 1988; *Славни арајски мајстематичари*, 1988; *Шум и друје крајке ђрозе*, 1995; *О души и друји ђексјови*, 1998; *Влаго С. Милошевић – један вијек*, 2001; *Фрајментџи*, 2002; *Правци развоја културне Републике Српске у периоду 2004–2007*, 2004; *Духовни џрајови – осврјџи, џрикази, џрејсјџијивања*, 2008. Романи: *Насљедна болесји*, 1976; *Дјечаци са Уне*, 1983; *Тијело и осјало*, 1987; *Тројица из Зриковије*, 1990; *Сабласни шињел*, 1993; *Иваново ошваранање*, 2000; *Босански џелаш*, 2004; *Археолог*, 2006; *Симана* (Бањалучка трилогија, 1), 2007; *Госјодска улица Herrengasse* (Бањалучка трилогија, 2), 2010. Дrame: *Још један од снова љешиње ноћи или Балада о Симеону*, 1972; *Јаблан*, 1984; *Пајшуљци и бауци*, 1988; *Кочић* (коаутор Г. Бјелац), 1990; *Божјћна џрича или Хрисјово рођење*, 1994; *Поход на Мјесец*, 1997. Књиге песама: *Вид џаме*, 1967; *Време и врјџи*, 1971; *Тако, џонекад*, 1972; *Босанске елејџе*, 1975; *Исјрјџи ово драјање*, 1975; *Снови о вјечном и џјесме смрјџи*, 1979; *Озон*, 1986; *Прах*, 1988; *Брдо*, 1991; *Врајџа џаме*, 1997; *Месија*, 1997; *Самођа, молишве*, 1999; *Одбрана свијеђа*, 2000; *Први свијеђи*, 2003; *Расвијџи*, 2006; *Изабрране и нове џјесме*, 2008; *Изабрране џјесме (1991–2006)*, 2008; *Ишчезнуће*, 2011; *Ти, фуја живођа*, 2012; *Nowhere Land – selected poems*, 2013.

Сохраб Сејехри (1928, Кашан, Иран – 1980, Техеран, Иран), ирански уметник, сматра се једним од пет најчувенијих персијских песника који су стварали такозвану „нову поезију“ (поезију без риме и метра). Његова поезија велича хуманост, људске вредности и природу. У свом поетском стваралаштву комбиновао је будистичке,

мистичке и источњачке елементе са елементима који долазе из западњачке традиције, створивши тако нови израз у оквирима персијске поезије. Био је врло занимљива уметничка појава, што показује и чињеница да је био чувен и славан и као песник и као сликар. Објавио је неколико збирки поезије од којих последњу 1976. године.

Јелена Срегановић (1982, Нови Сад), дипломирала је и магистрирала на Академији уметности у Новом Саду, на групи за графику, у класи проф. Зорана Тодовића. Добитница награде „Велики печат Графичког колектива“ (2010), као и 1. Награде на 38. Новосадском салону под називом „Микро-маневар“, Културни центар Новог Сада. Приредила је више самосталних и учествовала на бројним колективним изложбама у земљи и иностранству од којих су најзначајније изложбе у Билбау, Куенки, Фрехену, Пекингу, Бангкоку и Бечу. Запослена на Академији уметности у Новом Саду на катедри за графику као стручни сарадник. Члан удружења ликовних уметника Војводине.

Добривоје Сјанојевић (1958, Липе, Смедеревево), професор Факултета политичких наука у Београду, Катедра за новинарство и комунологију (предмети: Стилистика, Реторика, Реторика електронских медија, Јавни дискурс). Докторирао на Филолошком факултету у Београду 2000 (*Сјилски и рејџорчки џосјџџџици у роману Златно руно Борислава Пекића*). Као професор српског језика предавао у Смедеревској гимназији 1982. Уредник Књижевне трибине Дома културе „Студентски град“ у Београду 1982–2000; уметнички директор Смедеревске песничке јесени 2000–03; књиге: *Форма или не о љубави* (1985), *Рејџорика Златног руна* (2001), *Сјилисјџика Златног руна* (2002), *Медији и начела дијалога* (2003), *Рејџорика џоезије* (2004), *Збивање необичног дојађаја* (2005), *Медијска ерисјџика и јавни дискурс* (2010), *Рејџорика и џолишјика* (са Радомиром Животићем, 2013). Књиге поезије: *Сокрајџи вежба несјџајање* (2001), *Хорорској њежностџи* (2003). Антологија српске поезије до Другог светског рата *Парнас искоса* (2006) и антологија савремене српске поезије *Поезија и џоследњи дани* (2009). Коаутор романа *Под сенкама баобаба* (2006), са Борисом Ђурицом. Добитник награде за књижевну критику „Милан Богдановић“ (2012) и песничких награда: „Златна струна“, „Смедеревски Орфеј“, Награда смедеревске „Седмице“. Живи на Морави.

Соња Стивенс (*Sonya Stephens*), професорка француског језика и књижевности и деканица Колеџа Маунт Холиоук. Докторирала је француску књижевност на Кембриџу. Објавила је студије: *Baudelaire's Petits Poèmes en prose: The Practice and Politics of Irony* (1999), *A History of Women's Writing in France* (2000) и *Ebauches/Esquisses: Projects and Pre-Texts in Nineteenth-Century France* (2007).

Ана Сџеља (1982, Београд), дипломирала је и магистрала на Филолошком факултету у Београду на Одсеку за оријенталистику, смер турски језик и књижевност. Студент је докторских студија на Филолошком факултету у Београду, смер наука о књижевности. Пише поезију и хаику на српском, шпанском, португалском, турском и енглеском језику, а такође и преводи поезију са тих језика. Бави се и писањем есеја, кратких прича и књижевне критике. Објавила је збирке поезије: *Моира* (2002), *Аџави* (2004), *Eden & had* (2006), *Три њејше* (2008), *На корак од гује* (2009) и студију *Песници универзума: Мевлана Џелалудин Руми и Јунус Емре* (2013). Песме су јој превођене на шпански, македонски и персијски језик.

Р. С. Томас (*Ronald Stuart Thomas*; 1913, Кардиф, Велс – 2000, Пентрефелин, Велс), велшки песник и англикански свештеник, познат по својем национализму, продуховљености и дубоком неслагању са англиканизацијом Велса. Објавио је око педесет песничких књига на енглеском и велшком језику, између осталих: *The Stones of the Field* (1946), *An Acre of Land* (1952), *The Minister* (1953), *Song at the Year's Turning* (1955), *Poetry for Supper* (1958), *The Bread of Truth* (1963), *Pietà* (1966), *The Mountains* (1968), *What is a Welshman?* (1974), *The Way of It* (1977), *Between Here and Now* (1981), *Ingrowing Thoughts* (1985), *Welsh Airs* (1987), *The Echoes Return Slow* (1988), *Mass for Hard Times* (1992), *No Truce with the Furies* (1995), *Collected Later Poems 1988-2000* (2004, постхумно) итд.

Ошо Хорвај (1967, Нови Сад), студирао у Новом Саду, Ерлангену и Берлину. Пише и преводи поезију са мађарског, немачког и италијанског језика. Објављене књиге поезије: *Где нестјаје шума* (1987. – „Бранкова награда“), *Горки лисџови* (1990), *Зирушавање* (1990), *Фоџографије* (1996), *Дозвола за боравак* (2002), *Пуџовајџи у Олмо* (2008 – награда „Мирослав Антић“), *Изабране & нове њесме* (2009); роман *Сабо је сџао* (2014). Песме у антологијама (избор): *Црџеж који кайље* (Алманах нове војвођанске поезије, 1988), *Die neuen Mieter. Fremde Blicke auf ein vertrautes Land* (Hrsg. I. Mickiewicz. 2004), *Звезде су леје, али немам каг да их његам* (Антологија српске урбане поезије, 2009). Преводи (књиге): Јанош Пилински, *Крајџер* (1992, награда Друштва књижевника Војводине за превод године), Ото Фењвеш: *Ањео хаоса* (2009), Ханс Магнус Енценсбергер, *Последњи њоздрав асџронауџима* (2010). Живи и ради у Фиренци.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је превод прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Ради као предавач енглеског језика на Пољопривредном факултету у Новом Саду.

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и завршио мастер студије из српске и светске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Објављене књиге поезије: *Исечци* (1997), *Параџраг* (1999), *Сисџем* (2011) и *Језик* (2014). Пише и књижевну критику и есејистику. Објављује у домаћим и регионалним часописима. Живи у Београду.